

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

fejlet af bordet, tror jeg, at de nu foreliggende lovforslag er de bedst mulige.

Forslagene til bekæmpelse af valutaunderskuddet tager sigte på igennem en pengeopsugning at formindske vort forbrug og derved tilstræbe den nødvendige balance. Opgaven er i særdeleshed at neutralisere den købekraftsudvidelse, der finder sted som følge af de stigende lønudgifter.

Om den af den højtærede landbrugsminister foreslåede kornordning, der vil billiggøre kornet med 45—50 mill. kr. og dermed nedsætte statens tilskud til brøddrillerne med et tilsvarende beløb, skal jeg ikke udtale mig. Mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Tesdorpf, vil gøre nogle bemærkninger herom senere.

Ud fra mit partis principielle opfattelse anser jeg det for rigtigt i en sådan kriseplan som denne at forhøje sukkerpriserne, således at der ikke længere skal gives stats-tilskud til billiggørelse af sukkeret. Før man pålægger befolkningen ekstraordinære afgifter af valutariske grunde, må det være rigtigt at lade befolkningen betale produktionsprisen for varerne. Een gang må vi vel iøvrigt komme dertil, at vi vender tilbage til en sådan situation, at befolkningen er klar over, hvad det koster at producere en vare helt igennem.

Forslaget om indførelse af en skotøjsafgift vil naturligvis ikke være populært, men jeg tror i det hele taget ikke, vi er i stand til at sikre valutabalancen med populære midler. Da en trediedel af skotøjsafgiftens provenu skal anvendes til fremskaffelse af den for den danske skotøjsindustri nødvendige mængde huder, vil denne afgift i nogen grad komme til at bidrage til at holde beskæftigelsen oppe indenfor denne betydelige industrigren.

Det må synes rimeligt, at man påny går til en forhøjelse af jernbanetaksterne. De højere lønudbetalinger vil fra første april belaste statsbanernes udgifter med 15 mill. kr., og de stærkt stigende kulpriser vil forhøje banernes underskud med 30 mill. kr., således at det samlede underskud i det kommende finansår vil blive 100 mill. kr., hvis vi intet foretager os for at modvirke det. Når det faktisk er blevet så meget dyrere at befordre personer og gods, kan det kun være rimeligt at lade de personer, som betjener sig af banerne, betale en betydelig del af udgiftsforøgelsen. Der er ingen rimelighed i, at mennesker, der aldrig rejser, skal betale betydelige skatter for at dække statsbanernes underskud, og der er heller ingen rimelighed i, at banerne med meget lave priser for gods-

transport skal kunne udkonkurrere private næringsdrivende, der ikke har mulighed for at lade skatteborgerne dække deres underskud. Jeg tænker her bl. a. på småskibsfarten, der jo har lidt under denne konkurrence gennem flere år.

Med hensyn til de øvrige varegrupper, der pålægges forøgede eller nye afgifter, og med hensyn til afgiften på tipskuponer og den forhøjede afgift af lodsedler gælder det, at man her rammer et forbrug, som kan nedsættes væsentligt, hvis den enkelte ønsker dette.

Ved forbrugsafgiftsforslaget i efteråret foreslog regeringen, at de nye forbrugsafgifter ikke skulle indregnes i det pristal, der lægges til grund for lønreguleringen. Oppositionen vendte sig herimod, og det lykkedes derfor ikke at holde afgifterne udenfor pristallet. Fra socialdemokratisk side havde man ved sine forslag af 8. august f. å. fastholdt, at alle afgifter skulle medtages i pristalsopgørelsen, og man fastholdt desværre dette synspunkt i efteråret. Hvis — som nævnt før — socialdemokratiet dengang havde indset forstandigheden i vore synspunkter, ville vi have undgået en hel del besvær i disse måneder. Men heldigvis — bedre sent end aldrig — erkender socialdemokratiet nu, at afgifter, der pålægges berolkningen af valutariske grunde, ikke bør kompenseres med højere lønninger til halvdelen af befolkningen. Dette skete, da socialdemokraterne foreslog en meget omfattende omsætningsafgift, der skulle holdes udenfor pristallet. Når socialdemokratiet er gået med hertil, tør man vel gå ud fra, at det ikke vil volde vanskeligheder nu at få gennemført, at de foreslåede afgifter ikke medtages i pristallet. Og alt taget i betragtning synes jeg, det er lykkedes at holde disse indenfor sådanne varegrupper, at det er uhyre rimeligt at holde dem udenfor pristallet. Er der i virkeligheden nogen, der anser det for rigtigt, at lønningerne skal stige, fordi snapsen bliver dyrere, eller fordi det koster 10 øre mere at tykke?

Den anden del af regeringens forslag tager sigte på at bremse de indre inflatoriske kræfter. Såvidt jeg kan se, er der tre faktorer, som i denne forbindelse gør sig gældende med særlig styrke, og det forekommer mig, at regeringen har haft opmærksomheden henvendt på dem alle tre. Disse tre faktorer er for det første pristalsreguleringen, der medfører, at udenlandske prisstigninger giver sig udslag i højere lønninger, der igen aflejrer sig i højere omkostninger og højere priser. Det er iøvrigt ikke nemt at se logikken i, at når kullene stiger til det dob-